

USKOTKO SINÄ SEN?

Ja ennen kuin me rukoilemme, minä haluaisin sanoa tämän, että se oli uskoakseni eilen illalla, kun sanoin eräälle rouvalle: ”Jos sinä vain teet niin kuin meitä neuvotaan tekemään, niin tuo . . . lapsi, jolla on vesipää, se kutistuisi.” Ja vauvan pää kutistui, eilen illalla, puolitoista tuumaa langalla mitattuna. Niinpä tuo rouva toi hänet tänne nyt.

² Nyt se syy, miksi minä tein sen, sisar, on tarkoituksella. Ymmärrätekö? Jos te voitte nähdä jotakin todellista tapahtuvan, se saa teidän uskonne kasvamaan niin, että te jatkatte uskoen siihen. Joskus minä teen sen vain, ehkä, kuten että pyydän henkilöä nousemaan ylös, ottamaan askeleen tai kaksi, liikuttamaan kättään, heiluttamaan sormeaan, vain jotakin, mitä he voivat tehdä eri lailla, vain saadakseni heidät näkemään, että se kaikki on aivan kunnossa. He vain tulevat hermostuneiksi ja ajattelevat ettei se tule tapahtumaan, mutta se on tapahtumassa kaiken aikaa. Näettekö? Sen täytyy.

³ Kuinka moni haluaa tulla muistetuksi rukouksessa, nyt? Kohottaisitteko te vain kätenne ja sanoisitte: ”Herra, suo se”? Kumartakaamme päämme.

⁴ Herra, kun me kuulimme tämän suurenmoisen vanhan seurakuntahymnin, jonka kirjoitti rakas ystäväni Paul Rader, ”Usko se vaan,” me ajattelemme nyt poikaa, jonka hänen isänsä toi opetuslasten tykö, vain kymmenen päivää sen jälkeen, kun Jeesus oli antanut heille voiman ajaa ulos riivaajia ja parantaa sairaita, ja tässä he olivat täysin lyötyjä epilepsiatapauksen edessä. Ja he näkivät meidän Herramme tulevan. Ja isä juoksi ja sanoi: ”Herra, armahda meitä. Riivaaja vaivaa eri tavoin poikaani. Minä toin hänet Sinun opetuslastesi tykö, eivätkä he voineet parantaa häntä.”

⁵ Jeesus sanoi: ”Minä voin, jos sinä uskot. Usko ainoastaan.” Oi Jumala, Sinä et ole muuttunut tippaakaan siitä lähtien: Sinä olet aivan sama rakastava, suloinen ja säällivä Jumala. Sellainen kuin Sinä olit silloin, niin Sinä olet tänään. Ja Herra, niin kuin tuo isä, me kaikki huudamme: ”Herra, auta Sinä meidän epäuskoamme.” Se on niin yksinkertaista; me vain kompastumme siihen, Isä.

⁶ Me haluamme antaa Sinulle kiitoksen ja ylistyksen siitä, että Sinä kosketit tuota pientä vauvaa eilen illalla, nähdäksemme että tuo kallo, joka oli turvonnut, se on, että sen luut ovat työntyneet ulospäin, se kutistui puoli tuumaa eilen illalla. Me olemme kiitollisia siitä, Isä. Kun me tiedämme, että meidän lääkäreillämme ei ole mitään tutkimusta sen varalta, ei ole mitään, mitä he voivat tehdä sille; mutta Sinä olet yhä Jumala,

kaikkien tilanteiden Mestari. Me kiitämme Sinua, Isä. Me kiitämme sinua tämän äidin uskollisuudesta ja suloisuudesta, ja tottelevaisuudesta tuoda tuo nauha takaisin ja liimata se palalle paperia, tässä, näyttämään yleisölle todistuksensa Jumalan kunniaksi. Suo hänen pienokaisensa elää ja olla normaali lapsi Sinun kunniaksesi.

⁷ Katso kaikkia noita käsiä, jotka nousivat ylös, Isä. Jokaisella heistä oli tarve. Minunkin on ylhäällä, Isä, minulla on tarve. Ja täällä on monia täällä kirjeen muodossa tai tässä laatikossa, joilla on tarve, ihmisiä, jotka ovat todella apua tarvitsevia. Tapahtukoon niin, Herra, että jokainen vastaanottaa pyyntönsä tänä iltana. Ottakoot he tämän äidin todistuksen ja olkoon se esimerkkinä osoittamaan, että kun Sinä sanot jotakin, se on loppuunsaatettu. Se on... Sinä... Meidän täytyy vain vastaanottaa se ja toimia sen mukaan. Se on täytetty työ.

⁸ Suo, Herra, että jokainen näistä kirjeistä ja nenäliinoista, että ne ihmiset joiden päälle ne laitetaan, suo heidän tulla terveiksi. Jokaisen, joka kohotti kätensä, Isä, että he saisivat vastaanottaa sydämensä toiveen. Me pyydämme sitä Jeesuksen nimessä. Amen. Voitte istuutua.

⁹ Minä vain halusin näyttää tuon nauhan täällä, jonka rouva (Siellä te olette. Ym-hym.)... että tuon pienen vauvan pää kutistui niin kuin Herra lupasi meille Pyhän Hengen kautta eilen illalla. Eikö Hän ole ihmeellinen? Niinpä, se antaa meille niin paljon rohkeutta omistamaan uskon ja uskomaan.

¹⁰ No niin, kun Jeesus sanoi tuolle puulle Markus 11:23:ssa: ”Älkköön enää kukaan sinusta syökö,” Hän ei ehkä huutanut. Miksi niin, tosiasiaassa, Hän oli niin rauhallinen sen suhteen, kunnes opetuslapset vain... Luulen, että joku heistä kuuli Hänet. Ja se... Kun tuo epileptikko, kun se tuli Herran Jeesuksen eteen, tuo poika sai kovemman kohtauksen kuin hänellä koskaan oli ollut; ehkä, kaatui maahan kuin kuolleena, mutta hän tajusi, että hän oli kohdannut Jonkun, Jolla oli uskoa paljon yli sen kuin noilla apostoleilla.

¹¹ Nyt, minä haluaisin jonkun, joka ei uskonut Jumalalliseen parantamiseen, katsovan tätä. Jeesus oli antanut heille voiman ajaa ulos henkiä, ja he olivat epäonnistuneet. Voima ei ollut epäonnistunut, mutta he olivat epäonnistuneet. Jeesus sanoi heille:

”Miksi me emme voineet ajaa sitä ulos?”

Hän sanoi: ”Teidän epäuskonne tähden.”

¹² Seurakunnalla on yhä voima. Jumala ei ole koskaan ottanut voimaansa pois seurakunnasta, mutta seurakunnalla ei ole tarpeeksi uskoa toimia sen perusteella. Siinä kaikki. Se vain on niin yksinkertaista. Me koetamme tehdä sen joskus niin monimutkaiseksi, mutta mitä yksinkertaisemmaksi te voitte tehdä Evankeliumin, sitä enemmän teillä on todellisuutta, kun

te vain tulette todella yksinkertaiseksi sen kanssa: Jumala sanoi niin; se ratkaisee sen; ja siinä kaikki. Ja vain uskokaa se, menkää eteenpäin.

¹³ Kun Jeesus sanoi: ”Älköön kukaan enää sinusta syökö,” no, lehdet olivat aivan yhtä kauniita ja lupaavia kuin ne koskaan olivat. Kaarna näytti samalta, mutta syvällä maan alla noissa juurissa, elämä alkoi huveta pois.

¹⁴ Samoin on syövän suhteen, minkä tahansa taudin suhteen, mitä—mitä vain saatatte ajatella. Kun te vastaanotatte Jumalan Sanan, siellä syvällä juurissa, syöpä voi olla siellä; teidän kätenne voi olla aivan yhtä jäykkä. Sillä ei ole mitään tekemistä Jumalallisen parantamisen kanssa. Se on: ”Jos sinä voit uskoa.” Näettekö? Siellä alhaalla jossakin; se on jo alkanut tapahtua.

¹⁵ Jeesus sanoi: ”Jos te sanotte tälle vuorelle: ’Siirry’, ettekä epäile sydämessänne, vaan uskotte, että se, mitä te sanoitte, tulee tapahtumaan, te voitte saada sen, mitä te sanoitte.” Eikö se ole ihanaa? Keneltä se tuli? Jumalan Pojalta, Jonka Sanat . . . Taivas ja maa katoavat, mutta nyt . . . mutta Hänen Sanansa eivät.

¹⁶ Nyt, ainoa tapa, jolla te voitte tehdä sen, teillä täytyy olla oikea päämäärä ja oikea vaikutin. Nyt, jos minä menisin tuonne ja sanoisin: ”Minä näytän teille, että minä voin siirtää tämän vuoren: ’Siirry, vuori.’” Se ei koskaan liikkuisi. Ei varmastikaan. Olipa minulla mitä tahansa. Sen täytyy olla . . . Ensiksi teidän täytyy löytää Jumalan tahto.

¹⁷ Tästä syystä, tavallisesti rukousjonoissa, minä—minä tulen kaikkein tiukimmaksi, se on sen tähden, että jokin on mennyt läpi rukousjonon ja niin edelleen, ja siinä te saatte sen takaisin. Mutta katsokaa, jos teillä on tunnustamaton synty . . . Oletteko te koskaan huomanneet jossakin tapauksessa, ennen kuin minä käsken pahaa henkeä lähtemään? Minä tarkkaan tuota tapausta todella tarkkaan ollakseni varma, että tuossa elämässä ei ole mitään, mikä estäisi mitään, näettehän, koska muistakaa näiden lahjojen suhteen, te voitte joutua vaikeuksiin niiden kanssa.

¹⁸ Jumala, te muistatte yhden kerran, antoi profeetalle . . . teki profeetan miehestä, Mooseksesta, ja käski hänen mennä ja puhua kalliolle. Ja profeetta oli aivan kiihtynyt, ja meni ja iski kalliota, puhuen Kristuksen heikkoudesta, että Hänen pitäisi kuolla toisen kerran tai tulla lyödyksi toistamiseen. Hänellä oli voima tehdä se, mutta se ei ollut Jumalan tahto.

¹⁹ Minä en ole koskaan voinut uskoa, että se oli Jumalan tahto Elian tehdä niin, koska nuo lapset kiusasivat häntä siitä, että hän oli kalju, minun mielestäni hänen ei olisi pitänyt tehdä sitä. Mutta hän oli profeetta ja oli kiukuissaan, ja hän laittoi kirouksen noiden lasten päälle ja kaksi naaraskarhua tappoi neljäkymmentäkaksi pientä viatonta lasta. Näettekö? Mutta minä en usko, että hänen olisi pitänyt tehdä niin. Ja se vain—vain . . . me . . .

20 Jumala, minä uskon tänään, ennen kuin Jumala laittaa seurakuntaansa voiman, Hän koettelee seurakuntaansa nähdäkseen, mitä se tekee.

21 Me... ensi kerralla, ehkä, jos Herra suo, kun minä tulen takaisin, meillä on aikaa jäädä miettimään jotakin sellaista, jostakin, mikä on tapahtumassa, ja sitten me tiedämme siitä silloin enemmän.

22 Mutta jos te vain sanotte sanan, sanokaamme: ”Herra, minä uskon sen,” ettekä epäile, tarkoittaen sitä sydämässänne. . .

23 No niin, sanokaamme esimerkiksi, että minä olen laaksossa enkä minä. . . Minä saarnaan miljoonille ihmisille, mutta aivan tuon vuoren toisella puolella on sadan ihmisen joukko, ja he ovat kuolemassa tuntematta Kristusta. No, minulla on täällä miljoona, joille saarnata, mutta kuitenkin, Jokin minun sydämässäni sanoo: ”Mene sinne noiden ihmisten tykö. Menen heidän tykönsä. He ovat hukkumassa.” Minä en itse halua mennä, mutta kuitenkin jotakin on minussa. Katsokaahan, se on silloin Jumala liikuttamassa. Katsokaa, mikä päämäärä on, katsokaa sinne menemisen vaikutin, ei itsenne tähden. . . Nyt, jos minä sanon: ”No. . .” Jos minun vaikuttimeni on oikea sinne menemisessä, mutta sitten minä menen tänne ja täällä on suuri vuori, minä sanon: ”Tiedättekö, jos minä menen tuon vuoren yli ja pelastan kaikki nuo sata ihmistä, jonakin päivänä heillä on siellä patsas: Veli Branham, suuri lähetysaarnaaja.” No niin, minun vaikuttimeni ei ole oikea. Tuo vuori ei kaadu. Ei varmasti.

24 Mutta kun vaikuttimeni ja päämääräni on oikea, ja Jumala sydämässäni johtaa minua, enkä minä voi päästä vuoren yli, vuoren ympäri, vuoren alitse, minä sanon: ”Vuori, siirry.” Ehkä se. . . Kun minä sanon sen, eikä enempää kuin, että minä sanon sen oikeassa hengessä, Pyhän Hengen johtamana, Jumalan tahdossa, sieltä ei ehkä tuosta vuoresta putoa alas enempää kuin pieni lusikallinen, mutta se on tapahtumassa. Seuraavana päivänä sieltä ehkä putoaa kaksi paunaa. Sitä seuraavana päivänä neljännestonni. Ja ehkä kuukaudessa viisi tonnia painuu sisään. Mitä siitä? Sitä ei ehkä vielä voi edes nähdä, mutta se liikkuu, se on menossa. Minä pysyn juuri siellä ja katselen sen tapahtumista, koska Jumala sanoi niin ja se vain ratkaisee sen.

25 Voitko sinä ajatella niin äidistäsi täällä tänä iltana? Hyvä on, jos te ajattelette niin, hän on tuleva terveeksi. Hyvä on. Se on, jos te vain uskotte sen: sanokaa vain sana ja pysykää sen kanssa. Ymmärrättekö? Uskokaa vain se; pitäkää kiinni siitä. Se on Iankaikkinen Elämä.

26 Nyt, huomenna iltapäivällä. . . Minä käskin Billyn tänä iltana vain jättämään väliin rukouskortit, ja minä halusin puhua. Minä tunnustan totuudellisesti, että minä olen

ollut menossa tammikuusta lähtien, ulkomailla ja takaisin, Phoenixissa, sitten kotona ja takaisin, ja aivan täysin (tuo erottaminen), kunnes olen niin heikko, että tuskin tiedän missä minä joskus seison. Se on suurin piirtein tehnyt minusta lopun.

²⁷ Ja sitten minun täytyy lähteä, ja he...te—te veljet kutsuite minut tänne vielä muutamaksi päiväksi. Kuinka minä arvostankaan sitä. Mielestäni tämä on ihmeellinen joukko sananpalvelijoita täällä. Toivoisin, että meillä olisi ollut enemmän aikaa keskinäiseen kanssakäymiseen. Jos Herra suo, minä tulen joskus takaisin. Ei mitään muuta, kuin mennä vain yhdestä seurakunnasta toiseen ja kulkea läpi kaupungin ja vieraila kaikkien teidän luonanne. Minä tekisin sen mielelläni: mitä tahansa, mitä voisin tehdä auttaakseni Jumalan valtakuntaa, se on, jos te haluaisitte minun tekevän sen. Ja tulevan joskus takaisin ja liittyisimme yhteen ja pitäisimme hienon, hyvän kokouksen jossakin.

²⁸ Ja muistakaa, veljet, minä rukoilen teidän puolestanne. Se asia on varma. Ja minä haluan teidän kaikkien rukoilevan minun puolestani, kaikkien teidän.

²⁹ Ja nyt minä—minä olen...Huomen aamulla on jumalanpalveluksia kaikissa näissä erilaisissa hienoissa seurakunnissa ympäri kaupunkia.

³⁰ No niin, jotkut ryhmistä Jeffersonvillestä on täällä. Jotkut ystäväistäni, yksi seurakuntani johtokunnan jäsenistä, on täällä, veli Fred Sothmann. Minä en ole onnistunut näkemään häntä vielä kokouksessa. Ja veli...Oi, monia muitakin ystäviäni sieltä Jeffersonvillestä, minun...sihteerini sieltä ja—ja kaikki on täällä, jossakin kokouksessa. Minä en ole vielä nähnyt heitä.

³¹ Ja veljet, täällä on joitakin hienoja seurakuntia tässä kaupungissa. Ja te kaikki muut vierailijat, etsikää joku niistä ja menkää näihin seurakuntiin huomenna. He tekevät teille hyvää, minä olen varma. He ovat veljiä, jotka uskovat tämän kaltaiseen palvelustehtävään. Tästä syystä he istuvat täällä lavalla ja näillä paikoilla täällä, koska he uskovat siihen. Ja minä arvostan noita miehiä.

³² Herra, siunaa tätä Täyden Evankeliumin Liikemiesten osastoa täällä, joka—joka on rahoittanut tämän kokouksen. Siellä on...Uskon, että se oli oikein, että he rahoittivat kokouksen. Minä—minä menen usein heidän rahoittamaan, koska siellä...Meidän ei pitäisi olla tällä tavalla, mutta monta kertaa, veljet sallivat pienen pienten erimielisyyksien: kuten että joku mies uskoo *jotakin* pientä; toinen *jotakin* pientä; se tekee jollakin tapaa pientä kitkaa ja vanhat haavat jostakin kaukaa; niiden olisi pitänyt parantua tähän mennessä, mutta se—se...Ja jos te, tai jos minä saan Täyden Evankeliumin liikemiehet, silloin se jotenkin auttaa sitomaan sen yhteen, ja me tulemme yhteen, ja miellä on todellinen keskinäinen yhteys

keskenämme, vain todella hyviä hetkiä. Ja me arvostamme sitä. Jumala siunatkoon tuota osastoa. Minä uskon, että Herra nosti sen esiin tarkoituksella.

³³ No niin... ja sitten minulla oli suuri etuoikeus nähdä veli Oral Robertsin paikka jokin aika sitten. Ja oi, sellainen mammuttimainen paikka, sellainen kaunis asia. Se on—se on muistomerkki Helluntaille.

³⁴ Sitten minä menin veli Tommy Osbornin paikkaan, toinen ihmeellinen paikka, ihmeellinen Jumalan mies, joka... veli Tommy ja minä olemme todella läheisiä, ja veli Oral myös, aivan todella läheisiä veljiä, ja me rakastamme toisiamme ja koetamme parhaamme tehdäksemme työtä kaikessa, mitä me voimme, ihmisten hyväksi Jumalan valtakunnassa.

³⁵ Niinpä minä todella arvostan noita miehiä täällä tässä kaupungissa näiden muiden hienojen miesten joukossa, joita teillä on. Te lampaat olette saaneet ihmeellisiä paimenia. Minä vain, minä sanon sen sillä tavalla. Olkoon Herra edelleen teidän kaikkien kanssanne, on minun rukoukseni. Ja nyt huomenna iltapäivällä, minä... Mihin aikaan kokous alkaa, veljet? Kaksi kolmekymmentä. Sanokaamme yhdeltä—yhdeltä tai puoli kahdelta teidän pitäisi olla täällä, niin he eivät häiritse muita kokouksia.

³⁶ No niin, jos pojat eivät ole jo kertoneet teille, tänä iltana heillä on joitakin kirjoja, kuvia ja niin edelleen, ja nauhoja ja äänilevyjä, ja... kokouksista, ja he myyvät niitä. Mutta me emme salli heidän myydä niitä sapattina, huomenna. Mitään kirjoja tai mitään ei myydä huomenna. Niinpä me emme... me emme ole koskaan sallineet sitä. Vaikka moni sanoi: ”Sinä olet täysin väärässä...”

³⁷ Ja vanhalla Pappa Bosworthilla oli tapana sanoa: ”Oi, veli Branham, siinä sinä olet väärässä,” mutta sillä tavalla minä tunnen (Ymmärrättekö?), ja minä—minä tunnen. Jos te haluatte yhden, he antavat teille yhden, mutta jos te... Mutta me emme voi myydä Sapattina. Ei. Siinä kaikki. Jos minä uskon sen, minun pitää elää sen mukaan, vain... Minun pitää elää itseni kanssa. Näettekö? Ja minä—minun pitää elää vakaumukseni mukaan ja niinpä... Tai te voitte lähettää pyyntönne kotiin, ja talolle, tuohon paikkaan ja saada sen.

³⁸ Nyt tänä iltana, oi, unohtakaamme vain kaikki se, oi, että on jotain työtä tehtävänä, tai jotakin muuta, tai päivän uurastus. Laittakaamme vain kaikki syrjään ja katsokaamme Sanaan muutamia hetkiä, ja katsokaa, mitä Jumala puhuu meille Sanansa kautta. Ja sallikaa minun rukoilla, että Jumala vain antaa meille erittäin suuren siunauksen tänä iltana.

³⁹ Gene, voisitko sinä kidnapata hänet minulle? Voisitko sinä kidnapata tuon pikku tytön minulle? Eikö hän ole kaunis olento? Haluaisitko sinä mennä kotiin minun kanssani ja leikkiä

pikku Sarahini kanssa, joka on näin pitkä? Oi, sinä lähtisit? Minä—minä haluaisin sinun lähtevän. Hän on suunnilleen sinun kokoisesi ja hän on isin pikku tyttö. Ym-hym. Hym. Ja minä veikkaan, että sinä—sinä rakastat myös isiäsi, etkö rakastakin? Äitiä? Oi, varmasti sinä rakastat. Kaunein pikku tyttö, minä istun täällä, katsellen. Pienet silmät näyttävät kuin kahdelta peittoon palaneelta reiältä ja—ja pienet ruskeat hiukset.

⁴⁰ Minä kerta kaikkiaan rakastan pieniä lapsia. Minulla on kaksi pientä tyttöä kotona. Toinen on Rebekah ja toinen on Sarah.

⁴¹ Täällä jokin aika sitten minä olin poissa. He molemmat ovat isin pikku tyttöjä, tiedättehän, ja minä rakastan heitä. Ja niin pian kuin he tulivat sisälle, minun täytyi kantaa heitä reppuselässä, ja . . . Becky vain on liian iso siihen; hän on yhtä iso kuin minä olen. Hän murtaisi nyt minun selkäni; hän on . . . mutta hän on yhä isin pikku tyttö, kuitenkin. Ja nyt, noin vuoden päästä, me haluamme saada hänet raamattukouluun jonnekin ja pois kunnallisesta koulusta.

⁴² Ja sitten, he olivat odottamassa isiä, tiedättehän, tulevaksi kotiin. Minä olin ollut kokouksessa. Ja huomen iltana he tulevat odottamaan keskiyöhön asti, että koetan päästä kotiin. Ja niinpä minä tulin todella aikaisin aamuyöstä, noin kolmen tai neljän aikaan. Ja äiti tuli ovelle ja päästi minut sisälle, ja minä olin niin väsynyt ja nääntynyt, minä . . . Täällä lavalla minä . . . kun . . . voideltuna se tuntuu hyvältä, mutta kun se sitten jättää teidät, siinä te joudutte vaikeuksiin. Kuinka moni tiesi sen? Totta kai niin on.

⁴³ Katsokaa. Elia meni ylös vuorelle ja kutsui tulen alas taivaasta, kutsui sateen alas taivaasta, ja sitten kun Henki jätti hänet, hän vaelsi erämaassa neljäkymmentä päivää ja Jumala löysi hänet vetäytyneenä luolaan jossakin.

⁴⁴ Joona, hän meni ja säilyi elossa valaan vatsassa kolme päivää ja yötä, sylkäistiin rannalle ja meni ympäri saarnaten. Koko kaupunki teki parannuksen ja tuli Jumalan tykö. Ja kun voitelu jätti hänet, hän meni ylös kukkulalle ja pyysi Jumalaa ottamaan hänen henkensä. Näettekö?

⁴⁵ Minä seisoin William Cowperin haudan ääressä jokin aika sitten, hänen, joka kirjoitti tuon kuuluisan laulun, jota me käytämme ehtoolliskokouksessamme:

On lähde täytetty verellä,
Joka vuosi Immanuelin suonista,
Johon virtaan heittäytynyt syntinen . . .

⁴⁶ Oletteko koskaan kuulleet, mitä hän . . . tapahtui hänelle? Sen jälkeen, kun innoitus siitä jätti hänet, hän koetti löytää joen tehdäkseen itsemurhan.

47 Minä asun suoraan toisella puolella tuota vanhaa ”Kentuckyn Kotia”. Ja Stephen Foster antoi Amerikalle sen kuuluisimmat kansanlaulut. Ja kun hän kirjoitti, sai innoituksen, tuo innoitus, kirjoitti laulun, sitten kun hän tuli pois siitä, hän meni juodakseen itsensä humalaan. Lopulta hän kutsui palvelijan ja otti partaveitsen ja teki itsemurhan.

48 Ihmiset eivät tiedä, minkä lävitse ne ihmiset menevät, jotka elävät hengellisessä maailmassa. Nyt *täällä*, teistä tuntuu siltä, että te voisitte siirtää vuoren, mutta kun tuo innoitus väistyy teistä, ja te menette tuosta ovesta (jos joku ei ole siellä tapaamassa teitä, näettehän) ja sitten, ehkä muutaman tunnin ajan te vaivoin, te ihmettelette, missä te olette. Ja sitten ilta illan jälkeen, se vaatii veronsa.

49 Ja pikku...Haluan kertoa teille pikku Sarahista ja Rebekasta. Niinpä seuraavana aamuna, minä en voinut nukkua ja minä nousin ylös, istuin tuolissa, ja hetken päästä Becky, joka on vanhin, hän oli—hänen jalkansa ovat pidemmät kuin Sarahilla, ja niinpä Becky tuli juosten...heräsi, hyppäsi sängystä herättämättä pikku siskoaan, ja siinä hän tuli läpi talon, juosten niin lujaa kuin voi. Hän sanoi: ”Isi, isi...” Minä työnsin toisen jalkani eteen ja hän hyppäsi sen päälle, aika hyvin tasapainossa. Vähän niin kuin nykyaikainen seurakunta, tiedättehän, se on ollut pitkään pelissä mukana, tiedättehän, useita satoja vuosia. Hän pystyi tasapainottamaan itsensä oikein hyvin, ja hän laitto kätensä ympärilleni ja sanoi: ”Oi, isini, isini...”

50 Ja pikku Sarah heräsi siinä hälinässä. No, minä en tiedä tapahtuuko teidän lapsillenne niin; minun tapahtuu: Nuorempi saa vanhat vaatteet. Ja niinpä Sarahilla oli Beckyn pyjama, jonka puntit olivat suurin piirtein näin paljon liian pitkät, tiedättehän. Ja siinä hän tuli, pienen pieni tyttönen, kaatuillen, kompuroiden. Ja hän tuli sinne vähän myöhässä. Niinpä Becky kääntyi ympäri, sanoi: ”Sarah, siskoni, haluan sanoa sinulle jotakin.” Hän sanoi: ”Minä olin täällä ensiksi. Ja minulla on monopoli. Niinpä minä olen saanut isin kokonansa eikä mitään ole jäljellä sinua varten.”

51 Sillä tavalla jotkut ihmiset ajattelevat uskonnosta, eikä vain? Hm-hmh. Se on totta.

52 Ja raukka pikku Sarah, hänen pikku huulensa lerpahdi, ja hänen pienet tummat silmänsä katsoivat minuun, ja hän alkoi itkeä. Ja Beckyn poski oli omaani vasten, halaten minua. Minä rakastan häntä. Ja Sarah alkoi kävellä pois, koska Beckyllä oli isi kokonansa. Minä työnsin toisen polven esiin *tällä* tavalla ja viitoin hänelle *näin*. Oi, hän piristyi todella nopeasti ja juoksi, hyppäsi polvelleni niin...Hän ei ole vielä nähnyt paljoa maailmaa eivätkä hänen jalkansa edes ulottuneet lattialle. Hän oli vähän horjuva (ehkä, niin kuin minä olen, aivan pikkuisen

horjuva, tiedättehän) ja hän ei . . . ei voinut ulottua lattiaan. Hän ei ollut suuri kirkkokunta, tiedättehän, eikä hän voinut saada tukea vakaasta lattiasta. Hän ei ole ollut täällä tarpeeksi kauan.

⁵³ Ja niinpä, hän hoiperteli vähän, ja minä laitoin molemmat kädet hänen ympärilleen *tällä* tavalla ja vedin häntä lähelleni, ja nuo hänen pienet mustat silmänsä kilmaltelivat, ja hän katsoi taakseen Rebekahiin. Hän sanoi: ”Rebekah, sisareni,” hän—hän sanoi: ”voi olla totta, että sinulla on isi kokonaan, mutta haluan sinun tietävän yhden asian, isillä on minut kokonaan.” Niinpä . . .

⁵⁴ Se on . . . Kunhan Hänellä on minut kokonaan. Minulla ei ehkä ole koulutusta ilmaista suuria asioita, mutta niin kauan kuin minä tiedän, että Hänellä on minut kokonaan, hoippumisessani, olkoon vain Hänen molemmat kätensä ympärilläni, se vain saa minun oloni tuntumaan hyvältä.

⁵⁵ No niin, uhratkaamme toinen pieni rukouksen sana Hänelle ennen kuin me avaamme Sanan.

⁵⁶ Nyt, Taivaallinen Isä, me tajuaamme, että me olemme myös lasten kaltaisia. Ja—ja Sinä rakastat olla meidän kanssamme ja palvoa kanssamme. Ja kun me palvomme Sinua ja Sinä rakastat meitä ja pidät meitä käsivarsillasi ja lähetät alas Pyhän Henkesi, ja teet meille tiettäväksi, että Sinä elät ja Sinä olet meidän Isämme, me kiitämme Sinua niin paljon. Nyt anna Pyhän Hengen tulla tykömme tänä iltana. Rakasta jokaista sydäntä, Herra. Anna meille uusi siunaus. Vuodata armon kastepisarat meidän päällemme, Isä. Älä katso meidän syntejämme. Ne ovat liian monet. Herra, anna ne vain anteeksi. Ota ne pois, Isä, ja ota vain meidät käsivarsillesi, ja—ja paranna meidän sairautemme, ja—ja puhdistaa sielumme ja vapauta henkemme, Herra, että me voimme palvoa ja ylistää Sinua, olla niin kuin pienet lapset, jotka juoksevat ympäri taloa, vain tietäen, että Isi huolehtii meistä. Suo se, Herra.

⁵⁷ No niin, kukaan ihminen ei ole kykenevä selittämään Sanaa. Me tajuaamme sen. Johannes näki Kirjan valtaistuimella istuvan oikeassa kädessä, eikä ollut ketään taivaassa tai maan päällä tai maan alla, joka olisi ollut arvollinen ottamaan kirjan avatakseen sen, tai irrottamaan sinetit. Ja siellä tuli Karitsa, joka oli teurastettu maailman perustamisesta lähtien. Ja Hän oli arvollinen. Ja Hän otti Kirjan ja irrotti sinetit ja avasi Kirjan. Oi Karitsa, tule tänä iltana. Avaa Kirja meille, Isä, kun me odotamme Sinua, sillä me pyydämme sitä Jeesuksen, Jumalan Karitsan, nimessä. Aamen.

⁵⁸ Olen valinnut tänä iltana pienen kolmisanaisen raamatunpaikan. Mutta ensiksi haluan lukea jakeen tai kaksi Johanneksen evankeliumista, sen 11. luvusta alkaen 23. jakeesta.

Jeesus sanoi hänelle: ”Sinun veljesi on nouseva ylös”.

Martta sanoi hänelle: ”Minä tiedän... hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä”.

Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen ylösnousemus ja... elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.

Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sinä sen?”

Hän sanoi hänelle: ”Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan”.

59 Ja tekstinä minä haluan käyttää näitä kolmea sanaa: *Uskotko sinä sen?*

60 Minä luin jokin aika sitten erään kertomuksen. Tietääkseni se on kaunokirjallinen tarina. Ja useimmat sananpalvelijat, luullakseni, ovat lukeneet tohtori Ingrahamin kirjan *Daavidin huoneen Herra*. Se on suurenmoinen kirja. Se on, tietääkseni sen painos on täysin loppu. Haluaisin saada sen painettuna, jotta voisin antaa sen ihmisten käsiin.

61 Ja siitä minä luin pienen artikkelin tästä Lasaruksesta ja Jeesuksesta ja Mariasta ja Martasta, jotka, Lasaruksen sisarista. Ja minä luin siitä, missä Jeesus asui, uskoakseni, Martan ja Marian tykönä. He molemmat olivat viehättäviä hebrealaistyyttöjä. Ja Lasarus opiskeli tai harjoitteli temppeleissä tullakseen kirjuriiksi, tehden lakikirjeitä papeille.

62 Ja Jeesuksella oli hyvä keskinäinen yhteys, erityisesti Lasaruksen kanssa. Kun me luemme tuosta kirjasta siitä, kun Hän tuli heidän kotiinsa ja Martta oli vähän hidas kuuntelemaan Hänen sanojaan, koska hänen täytyi saada päivällinen valmiiksi ja kattaa pöytä, mutta Maria istui Hänen jalkojensa juuressa. Ja Jeesus sanoi, että Maria oli valinnut paremmat asiat.

63 Ja sitten meille kerrotaan, että Lasarus oli se, joka oli tuonut Jeesuksen Johanneksen tykö, tohtori Ingrahamin kirjan tarinassa, ja... *Daavidin huoneen Herrassa*. Kuitenkaan, se ei ehkä ole ollut totta, minä en tiedä, vaan se on ehkä taustaksi sille, että Hänen oletettiin asuneen heidän kanssaan.

64 No niin, me olemme oppineet tällä tulevalla, tällä viime viikolla pikemminkin, että Jeesus sanoi Johannes 5:19: ”Minä... Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän; sitä Poika samoin tekee. Isä tekee työtä, ja Poika myös tekee työtä.” Näettekö? ”Mitä Hän näkee Isän tekevän.”

65 Niinpä tehdäksemme tästä oikean kertomuksen, Isän, Jumalan on täytynyt puhua Pojalleen Jeesukselle ja sanoa: ”Ystäväsi Lasarus kuolee, mutta se tulee olemaan hyväksi, niinpä lähde kotoa. Mene pois, koska Sinua pyydetään rukoilemaan hänen puolestaan, tai parantamaan hänet, ja— ja Minä en halua Sinun tekevän sitä.” Jos te seuraatte tarinaa,

kun menemme eteenpäin, te näette sen päätyvän juuri tähän totuuteen siitä. Niinpä Jeesus aivan ilman mitään varoitusta tai mitään, käveli pois talosta ja meni jonnekin muualle, eikä palannut sinä iltana. Ja Hän meni joihinkin muihin kaupunkeihin. Ja niin pian kuin Jeesus lähti tuosta kodista, silloin vaikeudet alkoivat.

⁶⁶ Ja kun Jeesus jättää teidän kotinne, vaikeudet ovat tulossa. Muistakaa vain, kun Hän jättää teidän kotinne, vaikeudet ovat tulossa. Kun te saatte seuraelämän yhdistyksiä ja kaikenlaista toimimaan seurakunnassanne niin täydellisesti kuin joku suuri kuusitoistasyntinen Rickenbacker, ja te jätätte Jeesuksen ulos siitä, kun Jeesus lähtee seurakunnastanne, vaikeudet ovat tulossa. Kyllä, kun Jeesus jättää kirkkokunnan, kun he laittavat Hänet syrjään ja sanovat: ”No, me nyt emme vain usko, että nämä asiat voisivat olla tarkalleen oikein,” ja te otatte tilalle jotakin muuta, vaikeudet ovat tulossa. Muistakaa vain se.

⁶⁷ Se muistuttaa minua kertomuksesta Herrasta Jeesuksesta, joka löytyy Luukkaan tekstistä. Tiedättehän, kun Hän oli vain noin kaksitoista vuotias poika, Hänen kotiväkensä veivät Hänet, niin kuin oli tapana joka vuosi, helluntain juhlaan. Ja kun he olivat Jerusalemin kaupungissa juhlassa ja heillä oli hauskaa, me näemme Raamatusta, että he kulkivat kolme päivää ilman Häntä. Ja he ehkä ajattelivat; he vain pitivät itsestään selvänä, että Jeesuksen täytyi olla joidenkin heidän sukulaistensa joukossa. No niin, me emme voi tehdä sitä. Kun he alkoivat käydä läpi sukulaisiaan selvittääkseen sen, Hän ei ollut siellä.

⁶⁸ Emmekä me voi pitää sitä itsestään selvänä vain koska me olemme metodisteja, baptisteja, presbyteerejä, helluntailaisia ja koska me olemme taustaltamme, ja esi-isämme olivat suuria uskovaisia, me vain pidämme sitä, no, itsestään selvänä, että Jeesus on kanssamme. Me emme voi tehdä sitä. Meidän täytyy olla yhteydessä Hänen kanssaan joka päivä ja joka hetki. Oi, minä rakastan sitä.

⁶⁹ Minä haluan sen, mitä Jumala on nyt. Mitä vanhemmillani oli, mitä esi-isilläni oli, on ihmeellistä, mutta (Se, mitä heillä oli, on hyvää.) Minusta me olemme edempänä tiellä.

⁷⁰ Katsokaamme, mitä Hän on tänään. Minä en halua katsoa taaksepäin ja nähdä mitä herra Moody teki, koska me olemme edempänä tiellä kuin herra Moody. Meidän seurakuntiemme ongelma on, että me katsomme taaksepäin ja sanomme: ”No, katsokaamme, mitä herra John Wesley sanoi, mitä jotkut muut sanoivat.” Tästä syystä tiede on niin paljon edellä omalla kentällään, kuin mitä uskonto on omallaan.

⁷¹ Täällä kolme sataa vuotta sitten eräs ranskalainen tiedemies osoitti, että jos te kulkisitte hirvittävää kolmenkymmenenviiden mailin tuntinopeutta, painovoima veisi teidät pois maan päältä.

Luuletteko, että tiede viittaisi siihen tänä päivänä? He kulkevat tuhat yhdeksänsataa mailia tunnissa ja jatkavat yhä eteenpäin. He ovat kiiruhtamassa eteenpäin, katsoen eteenpäin. Mutta me haluamme katsoa taaksepäin ja nähdä, mitä Moody sanoi; Sankey sanoi; Finney sanoi; Knox, Calvin; jotkut heistä. Mitä he sanoivat, oli ihan hyvää. Se oli heidän aikaansa varten, mutta me olemme menossa eteenpäin.

⁷² Isoisäni ajoi härkärattailla. Minä ajan Fordin V8:lla. Poikani lentää suihkukoneella. Se on, me olemme liikkumassa eteenpäin. Se on se, mitä uskonnon pitäisi tehdä. Herran tulemus on käsillä. Seurakunnan pitäisi olla liikkumassa voimaansa. Tiede voi ainoastaan kiivetä tiettyyn pisteeseen ja sitten se putoaa pois, mutta meillä on käyttämättömät lähteet, joihin ei koskaan ole koskettu, Jumalan rajatonta voimaa, johon meidän pitäisi olla liikkumassa. Me elämme miljoona mailia etuoikeuksiemme alapuolella tänä iltana, etuoikeuksien, joista kristittyjen pitäisi olla nauttimassa. Minä häpeän itseäni, kun katson tuonne ulos ja näen laitokset ja sairauden ja ongelmat, joita on juuri nyt. Seurakuntamme pitäisi olla kävelemässä kadulla, paraantaa sairaita, herättäen kuolleita, ajaen ulos riivaajia, tehden ihmeitä ja merkkejä, saaden koko maailman tajuamaan, että Jeesus Kristus elää. Sitä meidän pitää olla tekemässä.

⁷³ No, te sanotte: ”Herra Moody ei koskaan . . .” Herra Moody ei elänyt tässä ajassa. Se on totta. Me elämme Herran tulemuksessa. Ja me vain pidämme itsestään selvänä, että Hän on meidän sukulaistemme kanssa. Mutta joku päivä sitten kun haastaja haastoi herra Grahamin, me havaitsimme, ettei Hän ollut sukulaistemme tykönä.

⁷⁴ Mistä he löytävät Hänet? Mistä—mistä he löysivät Jeesuksen? Juuri sieltä, minne he jättivät Hänet. Minne he jättivät Hänet? Helluntain juhlaan. Minne me jätämme Jeesuksen, minne seurakunta jätti? Helluntain juhlaan. Kun me menemme pois tuosta vanhanaikaisesta helluntain voimasta ja helluntain juhlasta, me kävelemme pois Jeesuksen luota. Tarkalleen näin on, ystävä. Me elämme etuoikeuksiemme alapuolella. Kyllä.

⁷⁵ He jättivät Hänet helluntain juhlassa, ja se on ainoa paikka, josta metodistit, baptistit, presbyteerit ja helluntailaiset tulevat koskaan löytämään Hänet, on mennä takaisin sinne, minne te jätitte Hänet. Missä on ilo Herrassa? Missä on Herran voima? Seurakunta kysyy tänä päivänä: ”Mitä—mitä tapahtui historian Jumalalle?” Hän odottaa, että Hänen kansansa kutsuisi Hänet paikalle. Mutta . . .

⁷⁶ Me emme voi tehdä sitä kirkkokuntien kautta. Me emme voi tehdä sitä psykologialla. Me emme voi tehdä sitä aritmetiikalla, tai me emme voi tehdä sitä koulutuksella. Me erottaudumme, jakaannumme. Me emme ole jakaantuneet. Me olemme todellakin yksi henkilö Kristuksessa Jeesuksessa. Me kaikki

olemme yhtä Kristuksessa, eivätkä meidän kirkkokuntamme koskaan tee sitä. Niin hyviä kuin ne ovatkin, ne eivät tee sitä. Meidän koulutuksemme on suurin este, mitä evankeliumilla on koskaan ollut, on koulutus.

⁷⁷ Koulutus ei ole se, mitä me tarvitsemme. Me tarvitsemme Pyhän Hengen voiman ja julkitulemisen takaisin seurakuntaan tuomaan julki voiman. Jeesus ei koskaan sanonut: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja—ja opettakaa.” Hän ei koskaan sanonut: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja tehkää...” Hän sanoi: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia.” Ja evankeliumi tuo julki Pyhän Hengen voiman, ylösnousemuksen. Me olemme yhä miljoonan mailin päässä siitä, missä meidän pitäisi olla. Menkäämme eteenpäin. Menkäämme takaisin sinne, minne me jätimme Hänet helluntain juhlassa.

⁷⁸ Jeesus sanoi Johanneksen, uskoakseni, 15. luvussa, Hän sanoi: ”Minä olen Viinipuu, ja te olette oksat.” Niinpä nyt, jos tuo Viinipuu työnsi esiin ensimmäisen oksan, ja siitä oksasta kirjoitettiin Apostolien teot, toinen oksa on tekevä toiset Apostolien teot. Kolmas oksa on tekevä taas Apostolien teot. Ja jokainen oksa, joka tulee esiin tuosta Viinipuusta, on oleva samanlainen kuin tuo ensimmäinen oksa oli.

⁷⁹ No niin, te voitte oksastaa, me tiedämme sen. Minä olen nähnyt sitruspuun, jossa oli noin kahdeksaa erilaista hedelmää. Olen nähnyt appelsiinipuun tuottavan greippejä ja sitruunoita ja kaikkea muuta, mutta ne oli oksastettu siihen.

⁸⁰ Se on vialla tänä päivänä. Me olemme oksastaneet omat ideamme, oksastaneet kirkkokuntamme, mutta jos tuo puu joskus työntää esiin toisen viinipuun hedelmän itse, se tulee olemaan niiden alkuperäisten kaltainen, jotka olivat siinä. Halleluja! Oi, seurakunta on sulautuva yhteen, mutta me tarvitsemme alkuperäisen voiman. Me tarvitsemme Pyhän Hengen, Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen voiman. Sen Hän käski meitä tekemään.

⁸¹ ”Minä olen Viinipuu, te olette oksat.” Jos viiniköynnös työntää esiin verson ja siihen tulee kauniita sinisiä viinirypäleitä, seuraavassa viiniköynnöksessä, jonka se työntää esiin, on oleva kauniita sinisiä viinirypäleitä. Jos ensimmäinen viiniköynnös tuli esiin ja he tulivat Pyhän Hengen voiman alle, ja he tekivät suuria ihmeitä ja merkkejä ja sinetöivät todistuksensa maailmalle... Monet heistä jopa oman todistuksensa omalla verellään, he sinetöivät todistuksensa. He menivät läpi kaikenlaisten vaarojen ja kaiken viedäkseen evankeliumia. He kärsivät; heitä hakattiin; heitä rangaistiin. ”Täytyykö meidät kantaa kotiin taivaaseen helppouden kukkavuoteella, kun toiset taistelivat voittaakseen palkinnon ja purjehtivat läpi myrskyisten merien?” Mitä me odotamme tekevämme? ”Minun

täytyy taistella, jos minun pitää hallita. Lisää minulle rohkeutta, Herra.” Varmasti. Me tarvitsemme . . .

⁸² Me emme tarvitse uutta kirkkokuntaa. Me emme tarvitse uutta kirkkorakennusta. Se, mitä me tarvitsemme tänään, on vanhanajan takametsien uskonto, sinisen taivaan, synnin tappavan helluntain herätyksen, joka syntyi helluntaina ja on jälleen takaisin seurakunnassa, Pyhän Hengen voima jälleen, tuomaan Jeesuksen paikalle.

⁸³ Historian Jumala nousee aina näyttämölle kriittisenä hetkenä. Me tarvitsemme sitä. Se on vikana meidän seurakunnissamme tänä päivänä. Me olemme jäämässä liian kauaksi taakse. Me olemme lankeamassa maailman muotiin. Ja vähitellen, vuosi vuodelta, se alkaa vähän kuolla ja kuihtua pois.

⁸⁴ Karsimisen aika on kohta. Jumala on leikkaava siitä pois aivan yhtä varmasti kuin minä seison tässä saarnatuolissa. Jumala on leikkaava sitä saadakseen sen kantamaan hedelmää. Hän on leikkaava maailmalliset teot pois siitä jonakin näistä päivistä. Sellainen häpeä, se tapa, jolla seurakunta on toiminut uskonnon nimissä.

⁸⁵ Ja me näemme, kun Jeesus lähti, kuolema tuli. Kun Jeesus jättää meidän seurakuntamme, Pyhän Hengen voima jättää meidän seurakuntamme, se alkaa kutistua ja—ja kuolla. Eikä hetken päästä siinä enää ole mitään. Nyt kun Jeesus lähti, kuolema tuli. Voi, miten surullinen hetki se oli.

⁸⁶ Ja pankaa merkille, he vaelsivat ympäriinsä, ja he kutsuivat Jeesusta, mutta Hän ei tullut. He kutsuivat Häntä uudestaan eikä Hän tullut, mutta Hän tiesi, mitä Hän tulisi tekemään. Hän tietää tänä iltana, mitä Hän tulee tekemään. Se ei ole salassa Häneltä: Hän tietää tarkalleen, mitä Hän on aikeissa tehdä. Hän nostaa esiin kansan, aivan yhtä varmasti kuin minä seison tässä saarnatuolissa. Hän on nostava esiin kansan oman nimensä tähden pakanasukupolvesta. Hän on tekevä sen.

⁸⁷ Juutalaisten aika on käsillä juuri nyt, ja pakanoiden aika on päättymässä, koska he juuri menivät ulos. He ovat hylkäämässä Kristuksen; he ovat hylkäämässä merkkinsä; he ovat hylkäämässä kaiken, mitä kutsutaan jumaliseksi ja leimaavat sen jonkinlaiseksi telepatiaksi tai paholaisen voimaksi ja tekevät . . . He pilkkaavat Pyhää Henkeä ja sinetöivät itsensä pois Jumalan tyköä. Ja Jumala ottaa tuon vähemmistön, hetken päästä, ja kasvattaa sen voimalliseksi seurakunnaksi, ja kääntää sitten Hengen juutalaisten puoleen ja ottaa pakanaseurakunnan kotiin. Tarkalleen niin. Se on tekeillä nyt. Niin, me olemme lopun ajassa, melkeinpä.

⁸⁸ Jeesus, Hän tiesi. Ja hetken kuluttua Hän sanoi: ”Ystävämme Lasarus nukkuu.”

⁸⁹ No, opetuslapset ajattelivat, että hän lepäisi hetken. Hän sanoi: ”No, jos hän nukkuu, hän voi oikein hyvin.”

⁹⁰ No niin, Hän sanoi...heidän kielellään, niin että he ymmärtäisivät, sanoen: ”Hän on kuollut, ja teidän tähtenne Minä olen iloinen, etten ollut siellä.” Näettekö? ”Teidän tähtenne Minä olen iloinen, etten ollut siellä.” Koska he olisivat pyytäneet häntä parantamaan—parantamaan hänet, mutta Hän tiesi, ettei voisi tehdä sitä, koska näky oli vielä...noiden neljän päivän jälkeen Hän tiesi, että oli se aika, jonka Isä oli sanonut Hänelle. Kuinka kaunista; Hän sanoi haudalla: ”Isä, Minä kiitän sinua, että Sinä olet jo kuollut Minua, mutta Minä sanon sen näiden tähden, jotka seisovat ympärillä.” Näettekö? Hän tiesi jo, mitä Hän tulisi tekemään. Hän sanoi: ”Minä menen herättämään hänet.”

⁹¹ Nyt, minä voin kuvitella, että tuo pieni koti oli todella murtunut. Perheen elättäjä oli poissa, surua. Oi, on ihmeellistä, kun teillä on surua kodissa tai surullinen sydän, ja silloin Jeesus ilmestyy yhtäkkiä, eikö olekin? Voin kuvitella näkeväni Martan, kauniin nuoren naisen musta huntu kasvoillaan ja pienen Marian, ja heidät pitämässä kiinni toisistaan, sanoen: ”Mitä me teemme? Isi ja äiti ovat poissa, ja meidän rakas veljemme...Nyt, me olemme jättäneet seurakunnan, ja meidän on erotettu heistä, ja me olemme tulleet ulos seurataksemme Jeesus Nasaretilaista. Ja Hän vetäytyi pois ja jätti meidät, jonnekin.”

⁹² Voin kuulla jonkun arvostelijan kulkevan ohii ja sanovan: ”Hei, missä on se jumalallinen parantaja, tuo Galilean profeetta? Missä Hän on nyt? Katsokaahan, kun todella tulee aika Hänen tehdä jotakin, Hän on poissa.” Siinä se on. Katsokaahan, Jumala mielellään tekee niin, vain antaakseen ihmisten, vain antaakseen ihmisten näyttää, mitä he ovat, kyllä, vain koetellakseen heitä nähdäkseen, mitä he todella ovat. Hän antaa heille siunauksen. Hän ilmestyy, näyttää Itsensä, esittelee itsensä ihmisille, vain nähdäkseen, millainen heidän reaktionsa on, vain nähdäkseen, mitä he tekevät sen suhteen.

⁹³ Nyt, me huomaamme silloin, muutaman päivän kuluttua, neljän päivän, Lasarus raukka oli kuollut. He hautasivat hänet. Toinen päivä, kolmas päivä, neljäs päivä...Nyt, jokainen tietää, että mätäneminen alkaa kolmen päivän päästä: nenä vajoaa kasvoihin ensiksi. Ja sitten mätäneminen alkaa; ihomadot alkavat syödä ruumista. He laittoivat hänet maahan, laittoivat suuren kiven sen haudan päälle, jonne he olivat hänet laittaneet. Ja aina vähän väliä nämä nuoret tytöt menivät ulos ja polvistuivat haudalle ja itkivät.

⁹⁴ Ja hetken päästä tuli tieto: ”Jeesus on tullut. Me näimme Hänen tulevan kaupunkiin.” Oi, tuo pieni Martta, joka oli ollut niin, näennäisesti, niin hidas sen suhteen, hän osoitti silloin, mistä hänet oli tehty. Tässä hän tulee. Hän tulee tietä pitkin silloin, juoksee etsien. Minä voin kuulla joidenkin matkan varrella sanovan: ”No, kai te olette nyt vakuuttuneita siitä, että teidän uskontonne oli väärä.” Hän vain jätti heidät huomiotta ja

meni eteenpäin, ohittaen kaikki arvostelijat. Hän kulki, kunnes näki Hänet, ehkä istumassa kadun kulmassa.

⁹⁵ No niin, näennäisesti, hänen täytyi. . . hänellä olisi saattanut olla oikeus torua Häntä ja—ja sanoa pahasti Hänelle. No, hän ei juossut sinne ja sanonut: ”Kuulehan, kuulehan, Sinä. Sinun piti olla Profeetta, Jumalan mies. Miksi Sinä et tullut, kun me kutsuimme Sinua? Me olemme nyt kaupungin pilkan kohteena. Me tulimme pois seurakunnastamme seurataksemme Sinua.” Näytti, että hänellä olisi ollut oikeus. Mutta tiedättehän, aivan niin kuin saarnasin *Lampaasta ja kyyhkyysestä*, jos me olemme lampaita, lammas luovuttaa kaikki oikeutensa. Se on aivan oikein. Sillä ei ole muuta kuin villaa, niinpä sen täytyy luovuttaa se. Ja te luovutatte kaikki oikeudet, joita teillä on, palvellaksenne Jumalaa. Se on aivan oikein.

⁹⁶ Minä olin kritisoimassa naisia siitä tavasta, jolla he pukeutuvat näihin pieniin vaatteisiin, tiedättehän, ja he sanoivat: ”No, me olemme—me olemme amerikkalaisia. Me voimme tehdä, mitä haluamme.”

⁹⁷ Minä sanoin: ”Se on aivan totta, mutta jos sinä olet lammas, sinä luovut oikeuksistasi.” Tupakoiminen ja käyttäytyminen tuolla tavalla, se on pahin asia, mitä naiset ovat koskaan tehneet. Se on aivan oikein.

⁹⁸ Eräs nainen sanoi minulle jokin aika sitten, puhuessaan minulle, hän sanoi: ”Mutta veli Branham, he eivät tee muunlaisia vaatteita.”

⁹⁹ Minä sanoin: ”Mutta he yhä tekevät ompelukoneita ja myyvät kangasta. Sille ei ole mitään puolustusta.” Se on aivan oikein.

¹⁰⁰ Muistakaa, jonakin päivänä, te voitte olla täällä puhdas aviomiestänne kohtaan, mutta te tulette vastaamaan aviorikoksesta sen tähden, aivan varmasti: ”Joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan.”

¹⁰¹ Mikä vaivaa tämän päivän helluntailaisia naisia, sitä minä ihmettelen. Kuinka te olettekaan jättäneet nuo vanhat periaatteet. Kuinka teidän äideillänne oli tapana antaa hiustensa olla pitkinä, ja tänä päivänä helluntailaiset naiset maalaavat kasvonsa kuin joukko Mardi Gras karnevaalijuhlijointa, ja leikkaavat hiuksensa, ja pukeutuvat pieniin, lyhyisiin vaatteisiin sillä tavalla, aivan kuten muutkin. . . menevät ulos ja leikkaavat nurmikkoo iltapäivällä, kun miehet kulkevat ohitse, tajuatteko te naiset, että teidän täytyy vastata aviorikoksen tekemisestä noiden miesten kanssa? Te esitätte itsenne heille sitä varten. Se on paha henki seurakunnassa ja ihmiset, eivätkä he tiedä sitä. Sokeita eivätkä tiedä sitä. Se on totuus.

102 Ehkä te saatatte sanoa, ettei minulla ole oikeutta sanoa sitä evankelistana. No, minä—minun täytyy seurata Pyhän Hengen johdatusta; se on kaikki, mitä voin sanoa. Te... Jos minä kohtaan teidät tuomiolla, silloin minulla ei tarvitse olla teidän vertanne käsissäni. Menkää pois joka muruseltakin maaperää, joka näyttää saatanalta. Pysykää poissa sieltä. Poistukaa sieltä. Minä en välitä siitä, kuinka monet televisiotähdet... Sinä et ole täällä televisiotähti; sinä olet Jumalan tytär.

103 Saarnasin erään pastorin seurakunnassa eräänä aamuna vanhasta orjasta, siihen aikaan, kun he kauan sitten myivät orjia. Ja ihmisillä oli tapana tulla ja ostaa heitä huutokaupasta. Ja nuo ihmiset olivat, he itkivät, parkuivat, kotimaansa tähden; he eivät enää koskaan palaisi. Ja heidän täytyi ruoskia heitä. Ja he ostivat heitä aivan niin kuin te ostaisitte auton, tai ihan mitä tahansa, hinnat, ja he myivät näitä inhimillisiä olentoja.

104 Ja eräänä päivänä eräs ostaja tuli, välittäjä, suurelle sääti-... suurelle plantaasille, pikemminkin. Ja hän sanoi: ”Kuinka monta orjaa teillä on myytävänä?”

105 Sanottiin: ”No, minulla on muutamia vaihdettavaksi.” He koettivat tehdä heistä suuria. He ottivat noita äitejä, isiä... Jos se nainen, jonka hän oli nainut, oli pieni, heikko nainen, he ottivat näitä suuria, terveitä miehiä ja risteyttivät heitä... niin kuin hevosta ja eläimiä. Se ei koskaan ollut oikein. Jumala teki ihmisen. Ihminen teki orjat. Se ei ole alun pitäenkään oikein, ei koskaan. Jumala ei tarkoittanut ketään ihmistä olemaan orja. Ei. Eikä... Katsokaa, mitä tapahtui.

106 Sitten sen kaiken keskellä tämä kaveri sanoi: ”No, minä haluaisin ostaa muutamia heistä...” Hän huomasi siellä erään nuoren kaverin. Heidän ei tarvinnut ruoskia häntä. Hänen leukansa oli ylhäällä, pää pystyssä, aivan niin kuin todellinen herrasmies, kulkien ympäriinsä. Ja välittäjä sanoi: ”Minä haluaisin ostaa hänet.”

107 Hän sanoi: ”Mutta hän ei ole myytävänä.”

108 Hän sanoi: ”No, miksi?” Hän sanoi: ”Onko hän pomo?”

109 Hän sanoi: ”Ei, hän on orja.”

110 ”No,” hän sanoi: ”Miksi? Ruokitko sinä häntä paremmin kuin muita?”

111 Hän sanoi: ”En. Hän syö tuolla keittiössä heidän toisten kanssa. Hän on orja.”

112 Hän sanoi: ”Mikä tekee hänestä niin erilaisen kuin heistä toisista?”

113 Ja pomo sanoi: ”Minä ihmettelin sitä itsekin kauan aikaa, mutta eräänä päivänä sain sen selville. Siellä kotimaassa hänen isänsä on heimon kuningas. Ja vaikka hän on muukalainen kaukana kotoa, hän yhä tietää, että hän on kuninkaan poika ja hän käyttäytyy sen mukaan.” Jos tuo... Jos Afrikan alkuasukas

saattoi tajuta, että hänen isänsä on kuningas, ja täällä muukalaisena vieraassa maassa voi yhä tietää, että meren takana hän on kuninkaan poika, kuinka pitäisi naisten ja miesten käyttäytyä, kun te olette Jumalan poikia ja tyttäriä? Toimikaa sen mukaan. Varmasti. Käyttäytykää niin; puhdistautukaa ja käyttäytykää niin kuin Jumalan pojat ja tyttäret. Ei ihme, millainen tila.

¹¹⁴ Tässä me olemme. Oi, pieni Martta tuli juosten ulos. Hän näytti siltä, kuin hänellä olisi ollut jotakin sanottavaa Häntä vastaan: ”Miksi sinä et tullut veljeni tykö? Katso, mitä me olemme tehneet Sinun hyväksesi, ja Sinä jätät meidät pulaan.” No, jos hän olisi sanonut sen, tämä tarina ei olisi koskaan päättynyt niin kuin se päättyi. Ei. Kyse on siitä tavasta, jolla te lähestytte Jumalan jumalallista lahjaa. Jos Jumala lähettää lahjan, teidän täytyy lähestyä sitä oikein. Jos te milloinkaan odotatte saavanne siitä jotain, teidän täytyy lähestyä sitä oikein. Ja Martta tiesi sen. Hän oli ehkä lukenut suunemilaisesta naisesta ja hänen lapsestaan. Ja hän. . .jos tuo suunemilainen nainen tiesi, että Jumala oli Eliassa, kuinka paljon enemmän Hän oli Jeesuksessa? Varmasti.

¹¹⁵ Siispä, hän meni sinne oikealla asenteella. Hän juoksi sinne ja lankesi Hänen jalkojensa juureen. Minä pidän siitä! Lankesi Hänen jalkojensa juureen ja sanoi: ”Herra. . .” Se on Hänen oikea arvonimensä. Se on se, mitä Hän oli. Hän oli hänen Herransa. ”Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut.”

¹¹⁶ Oi! Oi, minä voin kuvitella näkeväni Hänen suuren sydämensä, kun Hän katsoi tuota kaunista naista, jonka poskia pitkin kyyneleet valuivat. Hän sanoi: ”Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut.” Katsokaa, mitä hän sanoi. ”Mutta nytkin, Herra, vaikka hän on kuollut, vaikka ihomadot ryömivät läpi hänen ruumiinsa, mutta nytkin, Herra, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, sen Jumala antaa Sinulle.”

¹¹⁷ Oi, siinä on sen salaisuus. Te saatatte sanoa: ”Minä olen käynyt läpi jokaisen sairaalan. Lääkärit sanovat, että minä kuolen, mutta nytkin, Herra. . .Minä olen aivan nivel tulehduksen rampauttama; en pysty liikkumaan, mutta nytkin, Herra. . .”

¹¹⁸ Tuolla pienellä vauvalla oli ympärysmitaltaan näin suuri vesipää eilen illalla. Sille ei voida tehdä mitään. Se olisi levinnyt ja halkaissut hänen pienen päänsä ja hän olisi kuollut: ”Mutta nytkin, Herra. . .” Hän on yhä sama Jumala. Hän on yhä sama Herra. ”Vielä nytkin, Herra. . .” Ja Hän istuu Kaikkivaltiaan Jumalan oikealla kädellä puhuen meidän puolestamme niissä asioissa, jotka me tunnustamme Hänen tehneen meidän hyväksemme.

119 Nyt minusta todella tuntuu uskonnolliselta. Varmasti tuntuu. Te tulette kuitenkin kutsumaan minua hihhuliksi, niinpä voitte yhtä hyvin aloittaa ja saada sen tehdyksi.

120 Niinpä, kyllä: Vielä nytkin, Herra, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala on tekevä sen.”

121 ”Anokaa Isältä mitä tahansa Minun nimessäni, niin Minä sen teen,” Jeesus sanoi.

122 ”Vielä nytkin, Herra, mitä tahansa Sinä pyydät, Jumala antaa sen Sinulle.” Oi, sen on täytynyt upota Hänen suureen sydämeensä.

123 Hän sanoi: ”Sinun veljesi on jälleen heräävä eloon.”

124 Hän sanoi: ”Kyllä Herra. Hän on elävä. Hän oli hyvä poika. Hän on tuleva esiin yleisessä ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä.” Nuo juutalaiset uskoivat yleiseen ylösnousemukseen. ”Hän on tuleva esiin viimeisten päivien ylösnousemuksessa.”

125 Katsokaa Häntä. Hän ryhdisti pienen olemuksensa. Hän sanoi: ”Minä olen Ylösnousemus ja Elämä.” Oi. Koskaan ei ollut miestä, joka aikaisemmin olisi voinut sanoa sen. Eikä koskaan jälkeinpäin ole ketään, joka voi sanoa sen. Hän on Ainoa, joka voi sanoa sen. ”Minä olen Ylösnousemus ja Elämä,” sanoo Herra. ”Joka uskoo Minuun, vaikka hän olisi kuollut, kuitenkin hän elää. Ja joka elää ja uskoo Minuun, ei koskaan kuole. Uskotko sinä sen?”

126 Hän sanoi: ”Kyllä, Herra.” Oi, hän tiesi, että jotakin oli tapahtumaisillaan. Täytyy olla.

127 Kun vilpittömästä sydäimestä tuleva usko kohtaa Jumalan, nuo rattaat tulevat yhteen *näin*. Jotakin täytyy tapahtua. Minä haastan tämän kuulijakunnan tänä iltana Jeesuksen Kristuksen nimessä, antakaa uskonne yhdistyä Jumalan kanssa sillä tavalla, niin muutamassa hetkessä meillä on toinen helluntai. Tässä kaupungissa on puhkeava sellainen herätys, ettei koko maassa ole tarpeeksi poliiseja pidättelemään heitä. Se on totta. Tulee todellinen herätys. ”Vielä nytkin, Herra. . . ”

128 ”No, Herra, me olemme kiinnittäneet huomiota *tähän*; me olemme tehneet *tämän* ja tehneet *tuon*.” Minä en välitä siitä, mitä te olette tehneet: ”Vielä nytkin, Herra. . . ” Hän odottaa, että te kutsutte Häntä. Hän. . . ”Uskotko sinä sen?” Varmasti. Kyllä. ”Vielä nytkin, mitä tahansa te pyydätte Häneltä. . . ”

129 ”Minne te laitoitte hänet?” Nyt Hän menee haudalle. Hän oli tarpeeksi ihminen itkeäkseen; Hän oli tarpeeksi Jumala herättämään kuolleen.

130 Täällä jokin aika sitten eräs nainen, joka kuuluu tiettyyn ryhmään ihmisiä. . . Minulla ei koskaan ole tapana tehdä niin kirkkokuntien suhteen. Mutta tämä nainen. . . He eivät usko, että Jeesus oli jumalallinen. He sanoivat, että Hän oli vain profeetta. Nyt, Hän oli. . . Jos Hän oli vain profeetta, me kaikki olemme

synnissä. Hän joko oli Jumala, ei mitään vähempää kuin Jumala, tai suurin eksyttävä, mitä maailmassa on koskaan ollut. Se on totta. Hän oli enemmän kuin mies. Hän sanoi: ”Hän ei ollut jumalallinen.”

¹³¹ Tässä tämän päivän sosiaalisessa evankeliumissa on niin paljon sitä; koetetaan tehdä Jeesus Kristus profeetaksi. Hänhän oli profeettojen Jumala. Varmasti Hän oli.

¹³² Hän sanoi: ”Minä osoitan sen sinulle omalla Raamatullasi, että Hän oli vain mies.”

¹³³ Minä sanoin: ”Tee se.”

¹³⁴ Ja hän sanoi: ”Kun Hän meni Lasaruksen haudalle, Raamattu sanoo, että Hän itki. Hänen täytyi olla kuolevainen tai Hän ei olisi voinut itkeä.”

¹³⁵ Minä sanoin: ”Rouva, onko tämä sinun raamatunpaikkasi?” Minä en tarkoita olla rienaava sanoessani tämän, mutta minä kerron teille, mitä sanoin hänelle.

¹³⁶ Hän sanoi: ”Se on se.”

¹³⁷ Minä sanoin: ”Tuo lausunto on heikompi kuin nälkään kuolleen kananpojan varjosta tehty keitto.” Minä sanoin: ”No, sinä—sinulla ei ole mitään, missä seistä.”

¹³⁸ Hän sanoi: ”Hänhän itki. Se osoitti, että Hän oli kuolevainen.”

¹³⁹ Minä sanoin: ”Hän oli sekä kuolevainen että kuolematon. Hän oli Jumala lihassa.”

¹⁴⁰ Hän sanoi: ”Voi, hölynpölyä!”

¹⁴¹ Minä sanoin: ”Hän meni haudalle itkien. Se on aivan totta, mutta kun Hän oikaisi pienen vartalonsa. . .” Raamattu sanoo: ”Ettei Hänessä ollut paljon katsottavaa; ei kauneutta, jota me olisimme Hänestä halunneet.” Mutta kun Hän ryhdisti pienet hartiansa ja sanoi: ”Lasarus, tule esiin;” ja mies, joka oli ollut kuolleena neljä päivää ja mädäntynyt haudassa, hän tuli esiin. Se oli enemmän kuin mies. Näytät minulle se mies, joka voi tehdä sen. Mitä se oli? Mätäneminen tunki Mestarinsa. Elämä tunki Luojaansa. Jotakin täytyi tapahtua. Hän puhui ja mies, joka oli kuollut ja neljä päivää haudassa, nousi jälleen ja seiso i jaloillaan ja eli. Halleluja! Se oli Jumala Pojassaan. Kyllä. Jumala oli siinä tekemässä Itsensä tunnetuksi Hänen, Pojan kautta. Jumala oli siinä puhumassa, ei mies.

¹⁴² Hän oli mies, kun Hän etsi tuona päivänä tuosta puusta jotakin syötävää. Se oli mies. Mutta kun Hän otti viisi leipää ja kaksi kalaa ja ruokki viisi tuhatta, se oli enemmän kuin mies. Se oli Jumala ruokkimassa heitä siellä. Hän oli enemmän kuin profeetta, enemmän kuin mies, Hän oli Jumala-Mies. Varmasti.

¹⁴³ Hän makasi tuon pienen veneen perässä tuona iltana, ja meri pauhasi ja pompotti kuin pullon korkkia tuolla mahtavalla

merellä, kun kymmenen tuhatta meren riivaajaa vannoi, että he hukuttaisivat Hänet tuona yönä. Hän oli mies, heikko ja väsynyt sairaiden puolesta rukoilemisesta, maaten siellä; eikä tuuli edes häirinnyt Häntä. Hän oli mies, kun Hän nukkui, mutta kun Hän heräsi, laittoi jalkansa veneen laitaa vasten, katsoi ylös ja sanoi: ”Vaikene, ole hiljaa,” ja tuulet ja aallot tottelivat Häntä, joka oli enemmän kuin mies. Se oli Jumala miehessä, tehden itsensä tunnetuksi. Se on totta.

¹⁴⁴ Hän oli mies ristillä, kun Hän huusi armaa. Kun Hän huusi ja sanoi: ”Minun on jano,” se oli mies. Kun Hän kuoli, Hän oli mies, mutta pääsiäisaamuna, kun Hän mursi kuoleman, tuonelan ja haudan sinetit ja nousi ylös, Hän oli enemmän kuin mies: Se oli Jumala julkituotuna. Ei ihme, että runoilija sanoi:

Eläessään Hän rakasti minua, kuollessaan Hän pelasti minut;
Haudattuna Hän kantoi syntini kauas pois;
Ylösnoustessaan Hän vanhurskautti ikuisiksi ajoiksi:
Eräänä päivänä Hän tulee—Oi, ihana päivä!

¹⁴⁵ Hän sanoi: ”Koska Minä elän, tekin saatte elää. Uskotko sinä sen?” Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Uskotko sinä sen? Minä uskon, että Pyhä Henki on täällä juuri nyt. Uskotko sinä sen? Minä uskon, että Hän täyttää meidät läsnäolollaan. Uskotko sinä sen? Minä uskon, että Pyhä Henki haluaa vuodattaa läsnäolonsa, parantaa kaikki sairaat, täyttää kaikki ihmiset, jotka eivät ole saaneet Pyhää Henkeä. Uskotko sinä sen? Uskotko sinä koko sydämestäsi? Noustaan seisomaan ja annetaan Hänelle ylistys. Minä uskon, että Hän lankeaa juuri nyt meidän päällemme.

¹⁴⁶ Oi Herra Jumala, taivaan ja maan Luoja, Iankaikkisen Elämän Aikaansaaja, jokaisen hyvän lahjan Antaja, me ”Uskotko sinä sen,” Herra. Me uskomme, että Sinä olet täällä tässä kokouksessa. Me uskomme, että se olet Sinä, joka siunaa sielujamme. Me uskomme, että Sinä vuodatat Henkeäsi meidän päällemme. Me uskomme, että Sinä olet sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Me uskomme, että Sinä elät ikuisesti ja että meidän nimeämme on kirjoitettuna Karitsan Elämän Kirjassa. Kaikki taivaat ja maa katoavat, mutta me elämme ikuisesti, koska Sinä elät ikuisesti. Herra, Sinä lupasit sen meille. Me uskomme sen koko sydämeistämme. Kaikella, mitä meissä on, me uskomme sen, Herra. Minä rakastan Häntä, minä rakastan Häntä.

¹⁴⁷ Uskotteko te Häntä? Minä uskon, että se on Pyhä Henki. Jotakin on laskeutumassa meidän päällemme. Uskotko sinä sen? Minä uskon, että Hän haluaa parantaa jokaisen ihmisen juuri nyt. Uskotko sinä sen? Kohottakaa kätenne Hänen puoleensa. Nouskaa seisomaan. Uskotko sinä sen? Pyhä Henki on täällä.

Tämä on sitä! Pietari sanoi: ”Tämä on sitä.” Tämä on se, Pyhä Henki.

¹⁴⁸ Oi Herra, taivaiden ja maan Luoja, lähetä voimasi ja siunauksesi ja hyvyytesi näiden ihmisten päälle ja siunaa heidän sydämiään ja anna heidän nähdä, että ihmisen Poika elää ikuisesti. Suo se, oi Herra. Me annamme heidät Sinulle Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan nimessä.

¹⁴⁹ Jokainen, jolla ei ole Pyhää Henkeä, kohottakaa kätenne ja ylistäkää Jumalaa. Minä uskon, että Hän laskeutuu teidän päällenne. Laittakaa joku kätenne heidän päälleen. Tämä on se hetki. Miksi me odottaisimme enää pidempään? Tämä on se hetki. Tämä on helluntain aika, takaisin tuleminen Jumalan tykö. Tulkaa oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa, helluntailaiset! Antakaa sydämenne tulla liikutetuksi elävän Jumalan voiman kautta. Antakaa Hengen tulla ja siirtyä teihin, täyttää sielunne. Hän on täällä ilta illan jälkeen, täällä parantaakseen sairaita, antaakseen sokeille näön, suuren ja mahtavan voimansa täyteyden kautta Hän osoittaa olevansa ainiaan sama. Halleluja!

¹⁵⁰ Ylistäkää Häntä. Kohottakaa kätenne. Unohtakaa, missä te olette; tietäkää vain, että te olette lähellä Häntä ja Hänen hyvyyttään ja Hänen kirkkauttaan ja Hänen voimaansa, ja että Hänen armonsa kestää ikuisesti. Hän on sama ikuisesti. Siunattu olkoon Herran nimi. Halleluja! Oi, ylistäkää Hänen Pyhää Nimeään.

¹⁵¹ Oi, kuinka ihmeellinen, kuinka mahtava Hän on. Kuinka moni haluaisi pyhittää elämänsä Jumalalle juuri nyt, uudestaan? Kohottakaa kätenne. Kuinka moni haluaisi pyhittää elämänsä Jumalalle? Siinä se on. Kohottakaa kätenne. Nähkäämme helluntai. Nähkäämme Jumalan kansa. Minä kohotan käteni. ”Herra tässä minä olen. Lähetä minut.” Ota sitten enkeli alttarin hiilien kanssa ja lähetä voimasi meidän päallemme, Herra. Jumala, suo se Henkesi täyteydessä, oi Isä. Kuule rukouksemme, oi Herra. Kuule rukouksemme uskovina lapsinasi, jotka seisovat. Ylistys olkoon Hänen nimelleen.

¹⁵² Oi, niin kuin kirkkauden aallot laskeutuvat, oi, armon kastepisararat. Oi, ylistys Jumalalle. Odottakoot sielumme. Uskotko sinä sen? Uskotko sinä sen? Tämä on Pyhä Henki, joka tulee. Tämä on se näkymätön voima, joka ajaa meitä Jumalan valtakuntaan, helluntain siunaukset. Tulkaa takaisin kotiin. Teitä odotetaan kotiin. Te olette rakkaita ihmisiä. Jumala haluaa teidän pyhittäytyvän. Naiset, puhdistakaa itsenne. Miehet, puhdistakaa itsenne. Menkäämme takaisin Jumalan tykö ja palvelkaamme Jumalaa täysin puhtaalla sydämellä.

¹⁵³ Ylistys Jumalalle, Pyhä Henki on kokouksessa. Tehkää vain se, mitä te tunnette johdatusta tehdä. Antakaa vain Pyhän Hengen liikkua päällenne. Ei ole mitään, mitä minä voin sanoa.

Minä en vain tiedä, mitä sanoa nyt. Pyhä Henki on kaikkialla rakennuksessa. Siunattu olkoon Herran nimi. Ylistys Herralle. Oi, Halleluja! Halleluja! Ylistys Herralle. Ylistäkää Herraa. Kuinka ihmeellistä, kuinka ihanaa. . . Kuinka kaunista, kuinka ihmeellistä onkaan Jumalan pyhien ylistys teidän kasvoillanne, Pyhän Hengen läsnäolon liikkuessa ja osoittaessa meille Hänen kunniansa tästä suuresta väkijoukosta, joka on yksimielinen, ylistäen Hänen nimeään.

¹⁵⁴ Kääntykää ympäri ja puristakaa jonkun kättä, sanokaa: ”Ylistys Herralle, veli. Ylistys Herralle, sisar.” Menkäämme todella siihen ja antakaamme Jumalan liikuttaa meitä. Ylistys Herralle. Se on oikein. Kaikki te metodistit ja baptistit ja presbyteerit, helluntailaiset ja seitsemännen päivän adventistit, ja mitä tahansa te olette, puristakaa kättä toisten kanssa Herran Jumalan läsnäolossa. Siinä se on. Oi, Halleluja! Halleluja! Halleluja! Oi, olen niin iloinen, että olen yksi heistä. Olen niin iloinen. Oi, kaatamassa muureja, heittämässä kuonan pois. Kunnia! Vapaus Herrassa, ylistäen Hänen pyhää nimeään. . . Siunattu olkoon Herran nimi. Oi, halleluja! Ylistys Jumalalle.

¹⁵⁵ Oi, minä vain iloitsen nähdessäni sen: ihmiset puristavat toistensa käsiä ja heidän kasvonsa kirkastuvat. Jumalan voima sanomassa: ”Juuri niin. Aivan oikein, me olemme Jumalan lapsia. Me kaikki olemme yksi iso seurakunta, yksi suuri henkilö Kristuksessa Jeesuksessa, Hänen Morsiamensa, se Ihana.” Herran tulemus lähestyy. Hänen kansansa on tulossa yhteen ja rakastaa toinen toistaan. . . rakkaudella ja Hänen läsnäolonsa voimalla. Oi, tämä on kuin taivaassa. Oi, tämä on hyvää. Aamen. Oi, kuinka ihanaa, kuinka ihmeellistä: vain palvoa Herraa Hengessä ja voimassa. Sellainen hetki. (Sen piti loppua; me aloitamme.)

¹⁵⁶ Ei vain ole. . . Sanoin veljille: ”Veljet, ei ole mitään paikkaa pysähtyä.” Ei ole mitään paikkaa täällä, että. . . Me emme koskaan aloita, niinpä me emme lopetakaan. Aivan—aivan ihmeellistä. . . Kuinka monesta tuntuu todella hyvältä? Vain Herran läsnäolo, oi, se on ihmeellistä, Herran läsnäolo täällä.

¹⁵⁷ Nyt, Herran läsnäolo on täällä parantamaan sairaat, tekemän ihmiset terveiksi. Uskokaa vain Häneen. Uskotteko te Häneen? Jos me voimme uskoa Häneen, kaikki on mahdollista. Uskotteko te sen? Uskotteko te, että tämä on Herran läsnäolo?

¹⁵⁸ Nyt, kun te. . . Antakaa minulle vain hetki, vain hetki nyt, ja kuunnelkaa vain hetki. Sallikaa minun osoittaa teille, että Pyhä Henki on täällä. Sallikaa minun näyttää, että Pyhä Henki, juuri Se, joka puhuu, Se, joka tekee tämän, tietää sen. Kuinka moni on täällä, joka tuli tänne sairaana? Näkisimmekö kätenne. Ne, joilla oli sairautta. . . Tuolla on ihmisiä. . .

¹⁵⁹ Eräs mies seisoo tuolla. Uskotko sinä, herra? Rukouskortteja ei ole jaettu, mutta uskotko sinä, että Jumala voi parantaa sinut? Uskotko sinä, että Hän voi kertoa minulle vaivasi? Se on kyljessäsi. Sinulla on edessä leikkaus. Se on totta. Sinun nimesi on herra Cartwright. Se on totta. Onko se totta? Heiluta kättäsi. Hyvä on. Mene kotiisi ja ole terve, sinä et tarvitse sitä. Uskotko sinä sen?

¹⁶⁰ Tuo mies, joka pitää tuota vauvaa käsivarsillaan, uskotko sinä minun olevan Jumalan palvelija? Uskotko sinä tämän olevan Pyhä Henki? Minä en tunne sinua, onko se totta? En ole koskaan eläissäni nähnyt sinua: me olemme vieraita. Uskotko sinä, että Pyhä Henki voi kertoa minulle, mikä tuota vauvaa vaivaa? Sillä on ihottuma. Se on totta. Eikö niin ole? Varmasti. Sinä et ole täältä. Ei. Sinulla on vatsavaiva, josta sinä kärsit itse. Se on totta, eikö olekin? Sinä olet Kansas Citystä. Hyvä on. Palaa takaisin, Jeesus Kristus tekee sinut terveeksi. Halleluja! Sinä uskot. Uskotko sinä sen koko sydämestäsi?

¹⁶¹ Täällä Herran enkeli leijaili tämän pienen—pikkuruisen naisen päälle, vähän vanhemman, joka istuu täällä kärsien tyrästä. Uskotko sinä, että Herra parantaa sinut tuosta tyrästä, sisar? Sinä, jolla on pieni punainen kukka hatussasi, kohota kätesi. Hyvä on. Mene kotiin ja ole terve. Aamen. Oi, se on Jumala; se on Kristus; se on Kristus Jumalan Poika. Hän on noussut kuolleista. Hän on täällä.

¹⁶² Nyt, laittakaa kätenne toinen toistenne päälle ja rukoilkaa vain hyvän aikaa, jokainen teistä, sillä aikaa, kun pyydän jotakuta tulemaan tänne. Tule tänne, veli. Kun teidän kätenne ovat toinen toistenne päällä osoittamassa, että Jumala myös parantaa, minä pyydän veljeä täällä rukoilemaan myös. (Ole hyvä. Hyvä on.) Ylistys Herralle Jumalalle.

USKOTKO SINÄ SEN? FIN60-0402
(Believest Thou This?)

Tämä saarna, jonka Veli William Marrion Branham saarnasi alun perin englanniksi, lauantaina, 2 huhtikuuta 1960 Municipal Auditoriumissa, Tulsa, Oklahoma, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanniksi. Tämän suomenkielisen käännöksen on painanut ja sitä jakaa Voice Of God Recordings.

FINNISH

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org